

κι' ἡ λογοθέτρια μοναχά νά μὴ καταριθῆ.
 Τρ.— Ἐντός ὀλίγου τῆς Ραλλοῦς τὰ κάλλη θ' ἀπολαύσης,
 ἀλλὰ ποτὶ μὴν πύστες
 νά κυνηγῆς ἀμείλικτος τὴν μαρὰν Εὐρώπην
 ὡς λίον Ἀφρικανικὸς θάωναν ἀντιλόπην,
 κι' ἰγὼ 'στὴν καταδίωξιν θέρμας θά σὲ συνδράμω...
 Δε.— Ἐννοίησόν, κύρ Χαρίλαε, κι' ἰγὼ σακκὶ θά κίω
 εἶ: γιὰ καρποσφῆδες
 καὶ γι' ἄλλους γασομυρῆδες,
 μὰ γιὰ νὰ βάλω μίς σ' αὐτὸ τὰ πόδια τῆς Εὐρώπης,
 ποῦ πάλιν εἶς αἰτίες τῆς 'στὸ μέσον ἀνεκόπη.

(Κι' οἱ δὲ χοροπῶδον
 κι' ἀντάμα τραγουδοῦν.)

Ἄν μαραινεται τὸ μῆλον,
 ἂν ξηραίνεται τὸ φύλλον,
 ἂν ξηνίξῃ τὸ κρᾶσι,
 πάντα τῆς Ραλλοῦς μνηστῆρες
 θάνατι μόνον δὲ φαστῆρες,
 ποτ' ἰγὼ καὶ ποτὸ σὺ.

Γεῖμα σου, Μπαράμπα καὶ Σωτήρα,
 γιὰ τοὺς δὲ δουλεύ' ἡ μαῦτρα,
 μὲ τοὺς δὲ Κουβέρνο μείνε...
 πρῖτε 'στους ἄλλους τοὺς τρελλοὺς,
 καὶ τὰ κάλλη τῆς Ραλλοῦς
 γιὰ τὰ μούτρα των δὲν εἶναι.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλιῆς, οἱ δύο μοναχοί,
 'στους Ὀδαιπόρους προχωροῦν μὲ βιάσιμα ταχύ,
 καὶ μὲ τὰ φαρμακάνικα τους δένρουν μίς 'στὸ στόμα
 κι' ἐκείνι περισσότερον ἴλασοσκοποῦν ἀκόμα.)

Τὸ Μπερδεμπί ἢ κεφαλή τρομάζουσα τὸν Φασουλῆ.

Φ.— Ἐ! Περικλιῆτο πρόσθεσε κι' ἐλθὲ νὰ μὲ συνδράμης...
 τί κεραλήν ἀσώματον καὶ κρῖναν ἀντικρίζω...
 εἰπέ μου πόθεν ἔρχεσαι καὶ τί ζητεῖς νὰ κάμης ;
 ἰγὼ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν ποσῶς νὰ σὲ γνωρίζω.
 Ἐξαφανίσου κεραλή τοῦ τρέμου καὶ τῆς φρικῆς...
 εἰς ποῖον τάχ' ἀνήκεις ;
 μὴ 'στὸν σραγιέντος Μπερδεμπί τὸ θνησιμαῖον πτόμα,
 ἢ μὴ κι' εἰς ἄλλο σῶμα ;
 μὴ τὸν ἀπίθμενα βυθὸν ἀρπῆας τῆς θαλάσσης
 κι' ἀγρίως ἐμφανίξῃσαι σ' ἐμὲ γιὰ νὰ γελᾷς ;
 μὴν ἔρχεσαι κι' ἐκ τῆς Ξηρας κι' ἀπὸ τὴν Δραπετσώνα
 νὰ προσιτῆς τὸν μέλλοντα τῆς ἔκλογῆς ἀγῶνα ;
 μὴν εἶσαι κάρη Γολιάθ ἢ καὶ σοφοῦ προσηύτου,
 ὅπου κρυφὰ τὸν ἔσραξαν ὀφθονοῦντας σὺντροφεὶ του,
 ἢ καὶ τυράνῳ τέρατος καὶ Νέρωνος ὄμου ;
 εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ τί θίλεις παρ' ἐμοῦ ;
 Ἄν ὅμως εἶσαι κεραλή σραγιέντος Κεραλλῆνος
 ποῖον σ' ἀπεκεράλιε τῆς γενεᾶς μὲς κτήνος ;
 ἐξήγησέ μου τὴν σραγιὴν τὴν τῶσον θηριώδη,
 ἵντος θαλάσσης ἢ Ξηρας εὐρίσκῃσαι θαμμένη ;
 μὴ σ' ἐγαψε σκυλόφαρο, μὴ σ' ἔσυρε χαπαδοῦ,
 μὴ κίμακα σ' ἐσκίπασαν ἢ γῆ χειρταριαμένη ;
 Κι' ἂν εἶσαι σὺ τοῦ Μπερδεμπί ἢ φίλη κεραλή

πῶς δίχως λόγον ἔρχεσαι σ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ,
 καὶ μ' αἰματώδεις ὀρθλαμούς γεμάτους ἀπὸ φρίκην
 δὲν τρίχις 'στὸν Ἀνακρίτην καὶ 'στὸν Εἰρηνοδίκην,
 νὰ πύσῃον ἀνακρίσειον παντοδῶπον πομπῆ,
 νὰ ζεμπερδεμπί κι' ἐμὲ ἀπὸ τὸν Μπερδεμπί ;
 Μὰ βλέπω πῶς οἱ λόγοι μου πηγαῖνον τοῦ κακοῦ,
 κωρύβεις 'στὰς θεσίαις μου, κωρύβεις 'στὰς κρυψαῖς...
 μὴν εἶσαι τάχ' κεραλή συμβόλου μυστικοῦ
 καὶ νὰ μὰς δείξης ἔρχεσαι 'στὰς νῆας ἑκλογῶς
 πῶς ὄντως ἀνεξάρτητος καθίης καὶ θά γίνῃ
 ὑπόταν ἄνευ σώματος ξερὸ κεφάλι μείνη,
 ἄλλως ἐνόσω παρπατῆ καὶ στίκεται μὲ σῶμα
 κι' ἐκ τῆς ἀγρείας τοῦ κοιλίης ἐξερτημένως μείνη,
 ζεῖποτε προωρισταὶ νὰ προσκυθῆ τὸ κόμμα
 γιὰτι χριάζεται τροφήν κίλια πεινασμένη,
 κι' ἀδύνατον νὰ τρίφεται πᾶς ἑκλογῆς ἐνώματος
 μ' αἶρα μόνον καθαρὸν ἀνεξαρτήτου κόμματος ;
 Μήπως ἡ παρούσα σου μεγάλῃν ἔχει σχέσηιν
 μὲ τὴν παρούσαν θείαν,

καὶ νὰ μὰς δείξης ἔρχεσαι πῶς καθὲ λόγῳ χάθεμε
 καὶ σὴν κομμάιναι κεραλίαι πᾶς κόβομε καὶ ράβομε,
 κι' ἀπὸ πολλοὺς γυριέμε προγράμματα πολλὰ,
 κι' ἂν τὸ κεφάλι μὰς κοπῆ θά κόβῃ πρὸ καλά ;
 Μὴν εἶδες τὸν Χαρίλαο, τὸν Λάροδο τὸν λιβέντη ;
 μὴν εἶδες καὶ τὸν Θόδωρο, τὸν μπαράμπα τὸν ἀρίνητη ;
 δὲν εἶδες μάσκουλα κι' αὐτοὺς οἱ φίλοι ν' ἀμολάρον
 καὶ νὰ τοὺς τρῶνε μέρμυκα κι' ὑποδογῶν φροῖνίδες ;
 δὲν ἀκουεὶς τοὺς ἀργηγοὺς 'στὰ πλάθῃ νὰ παρλάρουν ;
 μὲ τὴν ὀμπρέλλα τῆς βροχῆς τὸν Θόδωρο δὲν εἶδες ;
 Δὲν εἶν' ἔπις ἡ λίμα των ποτὶ νὰ ζεθυμάνῃ,
 μόνη μετὰ τὸν Ρομηοῦ τοῦ πάστορος κι' ἀρρώστου ;
 ποῦ νάκει ὁ Χαρίλαος ; ὁ Θόδωρὸς τί κάνει ;
 κι' οἱ δὲ τῶν εἶναι σήμερὰ διαμοχθῆ ἀγνώστου.
 Δὲν ἐμαθαν νεότερα καὶ φίλοι των πολλοί,
 ποῦναι πῆθρα μυστικῶν καὶ τῶσαν ἀπορρήτων,
 ἀλλ' ὅμως πῶς σὺ φαίνεται, κοπίεσα κεραλή,
 κι' ἐκείνος ὁ συνδυασμὸς ὁ τῶν Ἀνεξαρτήτων ;
 εἰς τοῦτο μου τὸ ρώτημα σὲ βλέπω νὰ γελᾷς
 ὡσὰν νὰ θίλῃς νὰ μοῦ πῆς ὅμως εἶμαι μπουνταλάς.
 Συχώρησέ με... Ἐξήγαγε τί σῶμα παρπαῖνω,
 μὰ πᾶς δὲν τὸ ξεγᾶνω.

Ἄν καὶ μεγάλως ἐκτιμῶ τὴν τῶσση των θυσιῶν
 εἰς κανόνος δὲν πειθόμενα τὴν ἀνεξαρτησίαν,
 καὶ 'στὴν ἰακὴ σου μοναχά πιστώσω, μία κάρη,
 ὅπου δὲν ὀνειρεὶς κἀπικὴ γιὰ τὴν καλῆς δεκάρα.
 Πῶς μὲ θωρεῖς ἀκίνητη κι' ἄλο τὰ δόντια τρίχεις ;
 μήπως καὶ μὲ γνωρίζεις ;
 Περὶ τῆς γνωριμίας μου ὀλίγον ἀμυθᾶλλον,
 ἀλλὰ νομίζ' ὁ Μπερδεμπίς πῶς εἶμαι δίχως ἄλλο.
 Μὰ κι' ἂν ἀνήκῃς εἰς κορμὸν ταλαίπωρον ἀνθρώπου
 κι' ἂν εἶσαι νέον σὺμβόλον τοῦ παρλαπίπα τόπου,
 παρακαλῶ σε ἡγήγηρα νὰ μὲ ξεροτρωθῆς
 κι' ἄλλῃ σφᾶ νὰ μὴ σὲ ἔδω ἂν δὲν σαμπατωθῆς.
 Ὅποταν εἶ, καθὼς σοφοῦ μὲς προμαντεῖται μάγος,
 γενῆ καθίνας ἑκλογῆς πεινῶν ἀνθρωποφάγος,
 πῆθ' ἡ ἐμπρός μου, κεραλή, ἀπῶνα σακκουλάκι
 καὶ γίνε γιὰ τὸν Φασουλῆ τοῦ φούρου κεραλάκι.

(Ἐἶπεν αὐτὰ τὰ τρομερὰ ὁ τρίμων Φασουλῆς
 καὶ πρὸς τὸ στόμα ἴσμως τῆς νεκροκεραλῆς,
 ὅταν ἐκείνη ἔκρανε τὸν ἔρτυσε 'στὴ μούρη
 κι' ὁ Φασουλῆς ἔσκουπίστηκε καὶ τόκοψε κουμπόρι.)